

море отъ пѣстри островърхи борови дървета, източени право нагоре и тъй планомѣрно израстнали, като че ли ги е човѣшка рѣка старателно садила и отгледвала. Предъ насъ, далечъ нейде въ дѣното на прохода, започватъ да се издигатъ гѣсти сиво-пепеляви облаци. За минута тѣ покриватъ небето и бързо лаятъ къмъ насъ. Малкото небе, което се вижда надъ насъ, потъмнява. Силенъ дъждъ се излива като изъ ведро, а ние все крачимъ подъ нашитѣ нераздѣлни жилища — войнишкитѣ платнища. Колко пѣти сж ни спасявали тѣ, за да не бждемъ измокрени до коститѣ!

Облацитѣ забързаха надолу къмъ полето. Предъ насъ небето се проведри и пакъ пекна слънце. Ние, вървейки, продължавахме да сушимъ платнищата на гърба си.

Искъръ бучеше съ заглушителенъ шумъ. Ехото се разнасяше отъ скала на скала, отъ връхъ на връхъ: застигаше се, сливаше се въ едно и образуваше непрестанно бучене, срѣдъ което мжно се разбирахме, затова бѣхме принудени да си говоримъ съ високъ гласъ. Отначало ни бѣ мжно, всрѣдъ такъвъ непрестаненъ шумъ, ала следъ четири часа пѣтуване свикнахме.

Здрачваше се вече. Ние все продължавахме да вървимъ. На едно мѣсто проходътъ започна елипсовидно да се разширява и образува широка поляна, всрѣдъ която се издигаше двуетажна стражарница. Надъ нея, върху дългъ прѣтъ, се развѣваше българско знаме. Тази кѣщица е служела за войнишки постъ на старата турско-българска граница. Зиме, когато снѣжнитѣ виелици наблѣскатъ дълбоки прѣспи, войниците сж слизали въ селото Бѣли-Искъръ и тамъ сж дочаквали хубави дни. Никой не обитава презъ такова време тия мѣста, освенъ вълци, мечки, сърни и диви кози.

Разпѣнахме полуизсѣхналитѣ платнища, подъ които настлахме насѣчени борови клонки. Презъ нощта завалѣ дъждъ. По едно време престана. Пакъ завалѣ, пакъ пре-